

[Niels Westerby.]

prøve at få set dem som en helhed og ud fra en vurdering af, hvordan vi kan skabe den størst mulige økonomiske vækst, og ikke angribe problemerne så statisk, som vi plejer at gøre.

Til sidst et par mere udenrigspolitiske og forsvarspolitiske bemærkninger og spørgsmål.

Jeg tillader mig at stille et par spørgsmål til den højtærede udenrigsminister. Jeg har læst i dagspressen, at der inden for NATO og Atlantpagtrådet fra dansk side er taget et initiativ med henblik på afspænding imellem øst og vest. Liberalt centrum lægger meget stor vægt på, at vort beredskab og vor sikkerhedspolitik er i orden. Men formålet med vor sikkerhedspolitik og det fornødne beredskab her er naturligvis at nå frem til en afspænding mellem øst og vest, så man efterhånden ad åre vil nå frem til den lykkelige tilstand, hvor en del af beredskabet og den sikkerhedspolitik i den form, der har været nødvendig i efterkrigstiden, er overflødig. Jeg vil bede udenrigsministeren nærmere redegøre for bevæggrunden til og udsigterne for de skridt, der er taget på afspændingsområdet inden for NATO.

Dernæst vil jeg stille udenrigsministeren et andet spørgsmål, hvorom der i den offentlige debat hersker en betydelig uklarhed. I forbindelse med Kennedyrunden er der skrevet mange ord om, at udenrigsministeren er sunket i knæ over for det ærede medlem hr. Anders Andersen i spørgsmålet om, hvilket udspil vi skulle gøre med hensyn til landbrugsvarerimporten og andre ting. Andre siger derimod, at udenrigsministeren ikke er sunket i knæ, men at det tværtimod snarere er det omvendte, der er sket. Jeg synes, at vi trænger til at få en redegørelse fra udenrigsministeren på dette punkt.

Endelig vil jeg sige, at jeg har læst i et herværende dagblad, at forsvarsministeren har skrevet til forsvarsudvalgets medlemmer om sine hensigter på det forsvarspolitiske område. Det er endda blevet nævnt, at der er ved at ske en væsentlig ændring af forudsætningerne i det forsvarspolitiske forlig, som blev sluttet i 1960. Når der nu er skrevet syv lange og syv brede om emnet i et større dagblad her i byen, og når nu folketinget er samlet her til en almindelig

politisk debat, mener jeg, at forsvarsministeren — hvis det, der er kommet frem, er rigtigt — lige så godt kunne komme med en redegørelse for disse punkter med det samme.

Liberalt centrum er indstillet på, at beredskabet skal være i orden. Vi vil gerne have den størst mulige nedsættelse af tjenestetiden, så langt det er foreneligt med det fornødne beredskab, og vi vil også være indstillet på at skaffe de fornødne midler til at nedsætte tjenestetiden i dette omfang. Vi er nemlig klar over, at en væsentlig nedsættelse af tjenestetiden ikke kan ske uden udgifter; men vi vil være parat til at dække dem, dels da det er en tvangsmæssig beslaglæggelse af borgernes tid, der er tale om her, dels fordi en nedsættelse af tjenestetiden kan bidrage til, at man kan få en større arbejdskraftmængde frem — og det er jo en af de ting, vi mangler. Derfor vil det være værdifuldt at få nedsat tjenestetiden, og vi er som sagt parat til at medvirke til at skaffe de fornødne midler, naturligvis i overensstemmelse med de krav, der må stilles til sikkerheden og beredskabet. Jeg vil gerne have en nærmere redegørelse herfor fra forsvarsministerens side i lyset af alt det, der er kommet frem om disse punkter.

Denne samling har været mager, bortset fra de mere politiske afspændte og rent saglige områder, hvor der dog er sket en del; og selv om man i grundloven taler om, at samlingen varer lige til oktober, så begynder det praktiske arbejde først for alvor efter den første tirsdag i oktober. Jeg vil derfor slutte med håbet om, at vi må få en mere frugtbar samling næste gang, få bjærget flere af de ting i hus, som vi ikke kunne klare i denne samling, få gennemført en skattereform, en ændret landbrugsstruktur og mange andre ting, som virkelig trænger sig på. Jeg synes altså, det har skortet på resultater i denne samling; men jeg har ikke mistet modet; vi bør klemme på også i næste samling.

Knud Hertling: Som det vil vides af enhver, der beskæftiger sig med landsdelen Grønland, er så godt som al økonomisk aktivitet i landet baseret på statsmidler. I og for sig kan man med rette sige, at Grønland er den mest socialiserede del af